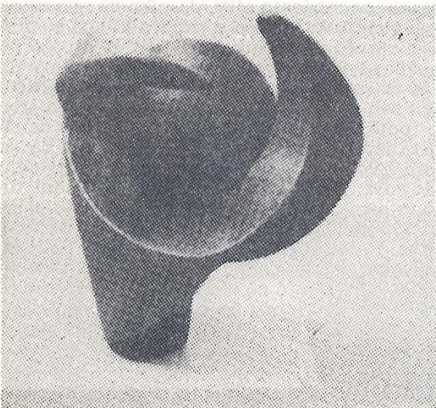

ziru jer misle da je naša samo sadašnjost, da nam budućnost ne pripada. Ako im dozvolimo, oniće nas preplaviti, ugušiće nas, zalepiće nam se za kožu neprimetno kao pijavice i pre no što se i osvestimo isisaće iz nas i poslednju kap. Hoću nazad svoju uniformu, da izađem na ulicu, da opominjem, hapsim, lupam šamare! Hoću da me slušaju, da me se plaše! Neću više da se šunjam i blenem u smrknuta lica. Neću da istrulim na ovom bednom poslu, u ovom bednom gradu u kojem nema sumnjivih tipova. A ja ih vidim, i dok gledam svoj lik u ogledalu, vidim kako se osmehuje, kako se usne razvlače dok preko njih klizi lenjo mlaz sveže krvi. To nije posekotina, to je rupa od metka, ispaljenog iz neposredne blizine, metka koji se zabio u kost, smrskao je i stigao na pravo mesto. Sakrio se od velikih sjajnih klešta hirurga, klešta kojima se čupa meso, zubi, nokti, kojima se razbijaju i mrve kosti.

Odlučio sam da više ne budem poslušan. Uvući ću ramena, namestiću blag osmeh, gledaću nezainteresovano, a onda kada se niko ne bude nadao, upotrebiću ovu spravu, pucaću mirno i precizno u prvog koji me očeše. Najvažnije je da svako dobro uradi svoj posao, tako su me učili i toga ću se uvek pridržavati. Shvatam, rekla je mala, žgoljava učiteljica Olga kad sam je prvi put upoznao, pomogavši joj da prevede svoje dake preko zahuktalog bulevara. Držala se previše hladno i uobraženoa ja sam video kako joj se ispod providne bluze zavrcu bradavice, titraju karneriči na plastronu

miroslav peršolja

dok je gledam ravno u zenicu, tragajući u mračnom tunelu oka za jednom jedinom skrivenom misli i doprvši joj do samog mozga video sam beskrajno skardne želje i snove. Uverio sam se u to dok je mlatarala tankim, iskrivljenim nogama iznad moje glave, kidajući komade krevetskih čaršava, cepajući jastucima stomake, kvareći svojim znojem, pljuvačkom i izlučevinama red i mir moje postelje. Želeo sam da joj vlažnim perjem napunim utrobu, da joj zatrpam i ugušim srce u kome je previše snage i strasti i za umiranje. Takvima kao što je Olga, pendrekom treba razbiti utrobu, pokidati svaku crvenu, ljigavu nit, tu krvavu vezu utrobe i mozga da se ne množe iz sopstvene strasti ne imajući je za prvi cilj u životu. Ja je imam kao što imam i oružje za svakoga.

U nedelju ćemo mama i ja sestri kao i uvek uz lenju pitu da joj čitam novine. Neću morati kao do sada da se penjem na tavan i preturam stare novine, pročitau joj poslednje izdanje, njene omiljene hronike. Čitaću pažljivo i polako. Biće to dve najlepše vesti koje je čula.

Juče u pre podnevnim satima, ubijen je pred zgradom komiteta nepoznat muškarac, star oko šezdeset godina. Na njega je pucao takođe nepoznat napadač koji se neposredno posle zločina izgubio u gužvi. Nadležni organi predpostavljaju da se radi o ličnom obračunu. Za počiniocem zločina se traga.

Nesvakidašnji zločin dogodio se noćas posle ponoći u Temerinskoj ulici. U svom stanu u kući broj 63, ubijena je učiteljica stara trideset godina. Nepoznati zločinac, masakrirao je leš ove skromne, tihe i po svemu uzorne građanke. U cilju istrage ne daju se nikakvi podaci.

Mama će zadovoljno sklopiti oči, a po tom poskočiti sa stolice: Pa to se dogodilo tu kod nas!

vlažni zidovi

andrej blatnik

U mojoj sobi, kažem. U mom krevetu. Tako ipak ne ide.

Šum vode se stiša. Daj mi, molim te, peškir, kaže ona. Ne možemo, ipak, ova-ko razgovarati: ja gola, ti u sivom tvidu.

Hoću da kažem: ali, lepo te molim! Hoću da kažem: sad ipak slušaj šta ću ti reći. Ne govorim. Mrmljam: peškir? Gledam kako klizi potocić po njenoj dojci, kako se kapljica smanjuje, kako nestaje. Namera-va li još?, mislim.

Da, peškir. Iza tebe. Okreni se. Taj, taj ružičasti.

Gućam. Ružičasti, kao vršci njenih grudi. U dlanovima osećam slabost. Ispuš-
tam.

Tako, kaže, ramena joj se naziru iza pamučne pregrade. O čemu si želeo da razgovaramo?

U mojoj sobi, kažem. U mom krevetu. Tako neće ići, pomislim. Tako sam već započinjao, i tada je tražila peškir. Druk-
čije bi trebalo, drukčije.

Gledam: po pločicama vijugavi potoci-
ći. Kapilari. Osećam: na slepoočnicama, na čelu, na vratu pulsira. Znam: nešto uraditi. Znam: nešto reći.

Molim te, kažem, što se bar ne obrišeš kad izlaziš iz kade? Za šta ti, uopšte, služi peškir?

Moj glas, odlučan i samosvestan. Rich-
ard Burton.

Gledam je: da li se i njoj čini tako?
Gleda me. Čekam: šta će reći? Kako će se braniti?

Peškir? kaže. Pada joj kod nogu.
Znam: znojim se. Ako primeti, propao sam.

Ne izvlači se, kažem. Trudim se da ne pogledam u stranu.

Sama znaš, kažem. U mojoj sobi. U mom krevetu.

Ah, kaže, to. To je Donald.

Donald? pitam.

Da, Donald.

Ali: šta radi tamo? Hoću reći: potpuno je go. Puši cigaretu. Uvozu. Otresa pepeo po posteljini.

Gleda me. Čekam: hoće li reći nešto? Hoće li se nekako braniti?

Većeras, za večerom, kaže, čitala sam ti iz novina, ali nisi slušao. Čitala sam ti. O američkim istraživanjima. O ženama mojih godina. Na Zapadu svaka uspešna žena mojih godina ima stalne odnose sa bar dva muškarca.

Čitala si mi?, kažem.

Da, večerom. Ne sećaš se? Viršle, pu-
njene sirom.

To da, kažem, ali... Ućutim.

Slušam te, kaže.

Ali, on je ipak crnac.

Nismo u Pretoriji, kaže.

Nismo baš ni na Zapadu, kažem.

Nismo?, pita.

Znam: otišli smo već predaleko. Nisam hteo da govorimo o tome.

On, kažem. Zašto je tu?

Zbog mene, kaže. Zbog američkih istraživanja.

Gledam: stopala su joj nestala u ruži-
častom svitku.

Pokupi peškir, kažem.

Pokupi ga ti.

Gućam. Zbog američkih istraživanja?,
kažem.

Da. Znaš, ono o uspešnoj ženi.

Gućam.

A ti... On?

Potvrđuje. Ne uzimaj to lično, kaže. Morala sam, pak, naći još jednoga, valjda razumeš. Protiv tebe nemam ništa. Sve je to samo matematika.

Kako, matematika, prigovaram, ako je on u mojoj sobi, u mom krevetu, puši strane cigarete?

Matematika. Ti i on, to su dva. I, ta-
ko...

Hoćeš da kažeš... Stalni odnos? Uspešna žena?

Pa, naravno. Znala sam da ćeš razu-
meti. Ništa posebno.

Saginjem se. I ona se saginje. Kupi peš-
kir. Mislim, sad će se opet ogrnuti. Posle ću lako reći šta joj sledi. Posle ću lako, Ne ogrće se.

S dlanovima kliznem po pločicama. Vlažno je.

Koliko dugo traje?, pitam.

Od danas, kaže. Slaže peškir i stavlja ga na policu nad umivaonikom.

Od danas, mislim, to je, dakle, uspešna žena sa stalnim odnosima sa dva muškarca. A peškir slaže moka. Lepo, lepo.

Zar se nećeš obući?, kažem.

Gleda me.

Zar se nećeš ti skinuti?, kaže.

Gledam je.

Ipak, začujem, šta je sa Donaldom?

Donald će sačekati, odgovara mi. Jedan od dvojice je. Mora se naučiti da čeka. Strpljenju.

Da, kažem, mora naučiti.

Dakle, reče ona, šta čekaš?

Da, prošapćem, šta čekam?

Staje nasuprot mene. Sklanjam pogled. Ugledam: ogledalo. Moj lik, prekriven parom.

Sačekaj, kažem, ne mogu. On, u mojoj sobi, u mom krevetu... Čuće nas.

Neka čuje, kaže. Neka zna ko je glavni.

Povlačim se: ka zidu, skroz uza zid. Stisnut uz njega. Osećam kako mi vlaga probija kroz kaput, kako mi curi niz leđa.

Zidovi su vlažni, kažem. Trebali bi smo...

Da, vlažni, kaže ona.

Začutim.

Skini se, kaže. Ne možemo, ipak, tako: ja gola, ti u sivom tvidu.

I, tako, u meni šume uporni potocići, a u mojoj sobi, u mom krevetu, crnac, Donald, puši cigaretu. Tu sam, uhvaćen među vlažne zidove, kažem sebi. Ako govorim, potrajaće. Ako začutim, završiće se. Postoji izbor. To je važno: izbor. Onda? Onda.

Sa slovenačkog: Lidija Srebotnjak—Prišić